

Sygn. akt: I1 C 1626/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I1 Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Stolarska
Protokolant:	sekretarz sądowy Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą we W.**

przeciwko **L. O.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. obciążyła powoda kosztami procesu, uznając je za uiszczone.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą we W. wniósł w dniu 4 lipca 2017 r. pozew przeciwko L. O. o zapłatę kwoty 7.404,14 zł wraz z odsetkami umownymi i kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany oraz Bank (...) zawarli w dniu 13.09.2007 r umowę bankową nr (...). Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania. W dniu 21.11.2012 r. Bank (...) przełał wierzytelność na powoda. Powód podał, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

Powód wskazał dalej, że dnia 28.02.2013 r. strony zawarły, na czas oznaczony umowę ugody, w której pozwany złożył oświadczenie o uznaniu wierzytelności przysługującej poprzednio wierzycielowi pierwotnemu i zobowiązał się do spłaty kwoty ugody w łącznej wysokości 8958,89 zł, lecz nie wywiązał się z wziętego na siebie zobowiązania.

(pozew – k. 3-6v)

Pozwany zakwestionował obowiązek zapłaty podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

(protokół rozprawy z 29.03.2018 r. – nagranie 00:00:53 – 00:03:22

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2007 r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. w W. a L. O. doszło do zawarcia umowy pożyczki o numerze (...). Pożyczka miała zostać zwrócona w ratach płatnych 23. dnia każdego miesiąca. Okres spłaty pożyczki strony ustaliły na 60 miesięcy. Początek spłaty nastąpić miał w październiku 2007 r.

/okoliczność bezsporna, nadto umowa szybkiej pożyczki – k. 31-34/

Wobec braku spłaty umówionych rat, w dniu 4 września 2009 r. Bank (...) S.A. wypowiedział umowę pożyczki z terminem 30 dniowym od daty doręczenia wypowiedzenia

/okoliczność niesporna, nadto wypowiedzenie umowy – k. 35/

W dniu 21 listopada 2012 r. pomiędzy Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (zbywcą) a (...) z siedzibą w W. (nabywcą) doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności. Przedmiotem przelewu objęto wierzytelności wskazane w załączniku do umowy, w tym wierzytelność wobec dłużnika L. O., wynikającą z zawartej w dniu 13 września 2007 r. umowy o nr (...) na kwotę 5.764,08 zł, w tym należność główna w kwocie 3.347,00 zł i odsetki w kwocie 2.417,08 zł.

-okoliczność bezsporna, a nadto umowa przelewu wierzytelności – k. 10-17., wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji z dnia 21 listopada 2012 r. – k. 18-

Pismem z dnia 27.04.2017 r. (...) S.A. działając w imieniu cesjonariusza poinformował L. O. o umowie cesji wierzytelności pomiędzy Bankiem (...) S.A. i (...) (...) i wezwał do zapłaty na jego konto kwoty 7.307,75 zł tytułem długu wynikającego z umowy ratalnej z dn. 28.02.2013 r.

-okoliczność bezsporna, a nadto informacja i wezwanie do zapłaty – k. 19v – 19-

W dniu 30 czerwca 2017 r. (...) z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji nanlitycznej, w którym stwierdzono fakt nabycia w dniu 21 listopada 2012 r. od Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wierzytelności względem dłużnika L. O., wynikającej z zawartej umowy kredytu o nr (...). Stan zadłużenia na dzień wystawienia wyziągu wskazano na kwotę 7.404,14 zł.

/okoliczność bezsporna, a nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. 9/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie była kwestionowana przez pozwanego, a nadto nie budziły one wątpliwości Sądu co do swojej autentyczności i prawdziwości, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że pozwanego L. O. oraz wierzyciela pierwotnego – Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. – łączyła zawarta w dniu 13 września 2007 r. umowa bankowa o nr (...).

Podstawową kwestią sporną, w związku z podniesionym przez pozwanego zarzutem przedawnienia, było ustalenie czy roszczenie powoda może być skutecznie dochodzone czy też uległo już przedawnieniu.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Oceniając zarzut strony pozwanej jakoby doszło do przedawnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, należy wskazać, iż zarzut ten zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Przepis art. 120 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia roszczenia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Wymaga podkreślenia, że zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 30 stycznia 2007 r. w sprawie o sygn. akt IV CSK 356/06, w całości podzielanym przez Sąd Rejonowy, termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata.

Wskazać również należy, iż na powoda, jako cesjonariusza, wraz z przelewem wierzytelności przeszły wszelkie związane z nią prawa (art. 509 § 2 k.c.). Tym samym powód wstąpił w sytuację prawną pierwotnego wierzyciela.

Jak wynika z postanowień umowy szybkiej pożyczki z dnia 13 września 2009 r. okres spłaty pożyczki został ustalony na 60 miesięcy tj. 5 lat, spłata ostatniej raty pożyczki powinna nastąpić więc w dniu 23 października 2012 roku. Pozwanemu jednak umowa została wypowiedziana już we wrześniu 2009 roku – powód nie złożył dowodu doręczenia wypowiedzenia, na podstawie którego można by określić datę dzienną otrzymania oświadczenia o wypowiedzeniu i ustalić dzień rozwiązania umowy po upływie 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Biorąc pod uwagę obieg korespondencji można domniemać, że z końcem października 2009 roku umowa powinna ulec rozwiązaniu, co skutkowało wymagalnością roszczenia. Przedawnienie nastąpiłoby wówczas w październiku 2012 roku. Jednakże nawet gdyby wymagalność roszczenia ustalić na dzień płatności ostatniej raty ustalony w umowie, tj. 23 październik 2012 roku, to upływ okresu przedawnienia nastąpiłby w dniu 23 października 2015 roku. Pozew zaś wniesiony został 4 lipca 2017 r., a więc już po upływie okresu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe, należało wskazać, że roszczenie powoda jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej uległo przedawnieniu.

W tym stanie rzeczy uznać należy, iż roszczenie powoda, zarówno co do należności głównej jak i odsetek, uległo przedawnieniu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego jak i poglądami doktryny, roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

Na marginesie jedynie dodać należy, że powód w uzasadnieniu powoływał się na umowę ugody zawartą z pozwanym, umowy tej jednakże nie złożył do akt, niemożliwa była więc ocena czy nastąpiła przerwa biegu przedawnienia. Z powodu braku dowodu doręczenia wypowiedzenia umowy niemożliwe było także zbadanie czy ewentualna ugoda nie została zawarta już po upływie okresu przedawnienia. Umowa ugody zawarta po upływie okresu przedawnienia nie skutkuje bowiem przerwą przedawnienia

Mając na uwadze powyższe, Sąd w pkt I wyroku na podstawie art. 118 k.c. w zw. z art. 117 § 2 k.c. oddalił powództwo.

O kosztach procesu w pkt. II wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. i obciążył nimi powoda, jako stronę przegrywającą niniejsze postępowanie, uznając je za uiszczone w całości